

Hasiči – diagnóza na celý život

Jsou děti, které chtějí být hasiči.

Pak jsou děti, které chtějí být princezny, kosmonauti nebo youtubeři.

A pak jsme my — děti, které se narodily rovnou do zásahu.

Když máte v rodině maminku, tatínka, dědečka, pradědečka a pravděpodobně i několik duchů předků, kteří pořád ještě hlídají ruční stříkačku, není o čem diskutovat. U nás se hasičem nerodíš... u nás se hasičem prostě probudíš. Ještě neumíš mluvit, ale už víš, že červená je nejlepší barva, hadice nejsou hadi a voda je kamarád. V kočárku místo plyšáka leží proudnice a první slovo není „máma“, ale „útok“.

Přípravka: chaos řízený dospělými - Běh na 60 metrů, překážky, hadice, uzle. Maminka s babičkou trenérky, nervózní víc než děti, protože děti jsou v klidu – ony stejně netuší, co se děje. Upřímně — všechny medaile v přípravce patří vedoucím. Děti dva dny po závodech: „A cos vlastně běžel?“ „Nevím.“ „A vyhráli jste?“ „Asi jo. Nebo ne. Byly párky rohlíku?“

Suchý zip vs. Uzle. Největší vrchol přípravky a mladších je „olympiáda — uzle na braňák.“ Teď si to představ: děti, které neumí zavázat boty, protože suchý zip je vynález století, mají během chvilky uplést šest uzlů. To je asi jako chtít po kaprovi, aby vyřešil integrály, ale nějakým zázrakem to většinou dopadne dobře. Občas máš sice uzle, který připomíná klubko nervů, ale hlavně že je snaha.

Pak přijde kategorie starších. A tady už to není sranda. Člověk musí: makat, vypadat dobře, mít hezký dres, a ideálně u toho všeho ulovit pohled hezkého kluka z vedlejšího SDH. To je teprve výkon! Běžíš stovku, sotva lapáš po dechu, plíce v plamenech, nohy z gumy... ale koutkem oka stejně kontroluješ, jestli se někdo dívá. Multitasking jak blázen.

Dorost jsem díky škole a povinností s největším zármutkem celé rodiny opustila. Radost trvala asi tři minuty. Protože vzápětí zaznělo: „No dobře... ale když je nejhůř, pomůžeš ženám.“ Takže jinými slovy: únik neexistuje.

A to vše má vrchol u nás doma - Výjezdovka aneb domácí akční film. Táta je ve výjezdovce. To znamená, že u nás doma žijeme v neustálém napětí. Jakmile houkne fireport, začíná soutěž: Kdo najde víc věcí za kratší čas. Klíče? Nejsou. Ponožky? Jedna v ložnici, druhá v koupelně. Tričko? Pravděpodobně na židli, ale ne na té správné. A to všechno ideálně ve chvíli, kdy je táta ve sprše. To pak byt připomíná kombinaci vodního parku, překážkové dráhy a reality show Survivor. Od chvíle, co je ve výjezdovce i mamka, změnil se náš rodinný seriál z komedie na akční thriller s prvky tragikomedie. Mamka totiž vyrazí takovou rychlostí, že tátu pravidelně sestřeluje. Jednou ho narvala zpátky na záchod. Jindy mu přetiskla hranu skříňky na čelo tak přesně, že by se podle toho dala udělat forma na sádrový odlitek.

Domácí pravidlo přežití - Jakmile se doma ozve fireport, platí jediné pravidlo: Hraj si na kámen. Nehýbej se. Nedýchej. Nemrkej. Splyň se zdi. Pokud se pohneš, riskuješ, že tě smete hasičská střela v podobě maminky v plné rychlosti. Strategie: děti → ke zdi, zvířata → ke zdi, návštěvy → modlit se.

Kam až se tahle bláznivá hasičská dynastie dopracuje? Netuším. Ale jedno vím jistě: 🔥 Nudit se u nás doma fakt nedá. 🚒 A siréna je naše rodinná hymna.